

XVI Zwyczajne Zgromadzenie Ogólne Synodu Biskupów „Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo i misja”

Informacja na temat syntezy diecezjalnej

Na początku maja bieżącego roku zakończył się diecezjalny etap synodu o synodalności. Po zakończeniu prac, diecezjalny zespół koordynacyjny, opracował syntezę, która następnie została przekazana odpowiednim organom Konferencji Episkopatu. Synteza została przygotowana na podstawie przeprowadzonych konsultacji oraz ankiet otrzymanych przez zespół diecezjalny.

Zebrane myśli zostały przedstawione bez oceniania i wartościowania oraz, w przypadku konkretnych uwag, bez weryfikowania zgodności ze stanem faktycznym - ich celem jest przekazanie pragnień i doświadczeń przedstawionych przez uczestników synodu.

Najważniejsze punkty zawarte w syntezie diecezjalnej, przedstawiają się następująco:

1. TOWARZYSZE PODRÓŻY

Niektóre parafie są „synodalne”, inne dość zamknięte. Są wspólnoty parafialne, w których zdanie innych jest brane pod uwagę, proboszcz współpracuje z wszystkimi wspólnotami, angażuje świeckich. Są takie miejsca, że na marginesie pozostają jedynie osoby, które nie deklarują przynależności do żadnych z grup. Ale nawet wtedy, jeżeli tylko przychodzą do kościoła, i uczestniczą w jakichś uroczystościach, są angażowani przez Księdza

Są parafie, w których działa rada parafialna i takie, w których jej nie ma. Można odnieść wrażenie rywalizacji między wspólnotami jeśli takowe już są w parafii, czy diecezji.

2. SŁUCHANIE

Słuchanie Słowa Bożego dokonuje przede wszystkim na Eucharystii

Okazją do wymiany spostrzeżeń i uwag duszpasterskich jest coroczna wizyta duszpasterska, a także udział w spotkaniach wspólnot religijnych

3. ZABIERANIE GŁOSU

Wśród wiernych jest obecne pragnienie, aby homilia była ewangeliczną nauką, zrozumiałą dla wiernych. Potrzeba lepszego (w sposób zrozumiały) tłumaczenia sakramentów i tego, co się dzieje w Kościele.

Wierni mają przekonanie, że ich głos nie liczy się w Kościele. Brak jasno sprecyzowanej przestrzeni do wypowiedzania się przez osoby świeckie. Dialog świeccy – duchowni jest słaby.

Przestrzeni do wypowiedzania potrzebują zwłaszcza młodzi, a szczególnie dzieci i młodzież szkolna, której brakuje możliwości swobodnego wypowiedzania się w sprawach trudnych,

4. CELEBROWANIE

Wierni są zdania, że modlitwa i uczestnictwo w liturgii jest dla nich bardzo ważne. Pomaga lepiej zrozumieć główne prawdy wiary i umacnia w wierze.

Pragnieniem wiernych jest staranne sprawowanie Eucharystii, dostęp do adoracji Najświętszego Sakramentu, dostęp do sakramentów, w tym spowiedzi. Cenne są homilie wygłaszane również w dni powszednie.

Wierni wyrażają pragnienie włączania się w liturgię poprzez: czytanie Słowa Bożego, śpiew, zbieranie kolekty. Zauważalny jest w części parafii brak troski przykładanej do tego, aby liturgia była piękna, słaba jakość oprawy muzycznej oraz brak przygotowania lektorów

5. WSPÓŁODPOWIEDZIALNI W NASZEJ WSPÓLNEJ MISJI

Pojawiają się głosy dotyczące konieczności posiadania ze strony Kościoła lepszej propozycji dla młodzieży

W opinii wiernych brak jest opieki i troski o ludzi żyjących w niesakramentalnych związkach. Osoby starsze mają problemy z dotarciem do Kościoła ze względu na choroby i odległość.

Ludzie wierzący wstydzą się przyznawać do swojej wiary i o niej mówić. Spowiedź jest sakramentem, którego wierzący się boją i często mają złe doświadczenia na tym polu.

Osoby zaangażowane w życie Kościoła wyrażają świadomość, że każdy jako ochrzczony członek Kościoła, może i powinien w swoich rodzinach, miejscach pracy, być przykładem człowieka wierzącego.

6. DIALOG W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE

Wielokrotnie wyrażane pragnienie wiernych, aby kazania były bez polityki, a Kościół nie stawał po stronie jednej partii politycznej. Są też jednak głosy wdzięczności za to, że ich duszpasterz nie włącza się w polityczne dyskusje. Odmienne poglądy dotyczące życia i funkcjonowania w społeczeństwie są tam traktowane z szacunkiem. Rzeczy sporne rozwiązywane są drogą dialogu i podczas szczerzej rozmowy.

Wierni proszą, aby bardziej wyjaśniać katechizm - główne prawdy wiary. Postulowane jest wyjście z nauką poza świątynie oraz prowadzenie tematycznych katechez dla dorosłych.

7. EKUMENIZM

Wskazano jak wiele rzeczy nas łączy, i że powinniśmy czerpać od siebie nawzajem. Podkreślono rolę jaką odgrywa w kościołach protestanckich wspólnota, którą buduje się poprzez wspólne rozważanie Pisma Świętego czy też różnego rodzaju kiermasze. Są rodziny funkcjonujące w obu wspólnotach religijnych (część wyznania rzymskokatolickiego, część protestanckiego), które są przykładem szacunku dla różnych tradycji.

8. WŁADZA I UCZESTNICTWO

Wierni chwalą praktykę przedstawiania corocznych sprawozdań z zarządzania parafią i rozliczeń finansowych, co ich zdaniem bardzo podnosi wiarygodność i zwiększa zaufanie.

Jeżeli chodzi o pracę zespołową między Biskupem a duszpasterzami, wierni widzą ją we wspólnym kontaktowaniu się, odwiedzaniu parafii, uczestniczeniu w ważnych wydarzeniach w parafii, jak odpust czy bierzmowanie. Współpraca duszpasterzy między sobą

polega na wzajemnym wspieraniu się podczas rekolekcji w spowiadaniu wiernych, pomocy w sprawowaniu Mszy św. podczas choroby, głoszeniu rekolekcji.

9. ROZEZNAWANIE I PODEJMOWANIE DECYZJI

Obok głosów doceniających współuczestnictwo w podejmowaniu decyzji w ramach rad parafialnych (tam gdzie one są), jest też jednak sporo głosów podkreślających zbytnią samodzielność proboszcza, który „o wszystkim musi zdecydować samodzielnie”.

Jest zauważalny brak planu ewangelizacyjnego. Wierni odnoszą wrażenie że programy duszpasterskie nie są z nimi uzgadniane. Brak przytulnej salki do dyspozycji, mimo ogromnej pustej przestrzeni na plebanii.

Zwrócono uwagę na słabo działające strony internetowe parafii. Potrzeba informacji jakie grupy działają w parafii i co się dzieje w sąsiednich parafiach.

10. FORMOWANIE SIĘ W SYNODALNOŚCI

Konsultacje synodalne były okazją do spotkania i podjęcia rozmowy o Kościele - przede wszystkim tym lokalnym. Pokazało to, że odgórne inicjatywy zasięgnięcia opinii wiernych w sprawach dotyczących życia Kościoła, sprzyjają podjęciu dyskusji, tworzą przestrzeń do dialogu i spotkania.

Doświadczenie pokazuje, że wierni rzadko sami z siebie przychodzą do kapłanów rozmawiać o sprawach Kościoła lokalnego, nie mówiąc o powszechnym, a nawet jeśli to robią, nie zawsze ich pojedynczy głos może być przekazany dalej. Synod tworzy narzędzia i okazje do podjęcia takich rozmów.

Diecezjalny zespół koordynacyjny

ks. Andrzej Nackowski

p. Ewa Łopatka